



2, 10.

N. STEINGRÍMUR THORLÁKSSON  
RITSTJÓRI.

Sept. 1907

*SÁNING OG UPPSKERA.*

Ræða flutt við barnaguðsþjónustu í Selkirk 15. sd. e. tr. 1907.

Texti: Gal. 6, 7.

Ungu vinir!

Drengur nokkur heyrði illa, eða það var haldið um hann, að hann heyrði illa; því þegar hann var beðinn að gera eitthvað, þá heyrði hann ekki, þótt kallað væri hátt. Mamma hans hélt, að eitthvað hlyti að ganga að heyrninni hans, og væri nauðsynlegt að fara með hann til læknis. Samt var það ekki gert; enda kom í ljós, að það var ekki nauðsynlegt og að annað gengi að piltinum.

Faðir hans ætlaði sér rétt á eftir þessu að keyra með hesti sínum út á land, og spurði son sinn, hvort hann vildi vera með. Drengur heyrði nú vel, þó faðir hans talaði í lágum róm. Og nú var tekið eftir því, að hann heyrði vel það, sem hann *vildi* heyra; en var heyrnarsljór á hitt, sem honum var ógeðfelt.

Það var ljótt af drengnum að vera svona. Og þá er líka ljótt að líkjast honum. Eða hvort finst ykkur það ekki? Eg